USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: nezl. D. I.**, zastoupen zákonnou zástupkyní R. I., v řízení zastoupen JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2007, č. j. 56 Az 312/2006 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni, advokátce JUDr. Evě Poláčkové, se odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2006, č. j. OAM - 1104/VL - 09 - ZA05 - 2006. Žalovaný stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění kasační stížnosti stěžovatel zejména tvrdí, že krajský soud v jeho případě nesprávně posoudil pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu a dále důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož by byl v případě vycestování do Moldavska vystaven stejným potížím jako jeho matka. Ta měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině žen - obětí sexuálního obtěžování. Soud v jejím případě sice připustil, že sociální skupinou mohou být i sexuálně obtěžované ženy, ale zároveň existenci pronásledování neshledal, neboť se neobrátila na státní orgány ani nevyhledala jinou pomoc. Soud však vůbec neuvedl, o co opírá svůj závěr, že sexuální obtěžování je v Moldavsku možné postihovat v rámci trestního řízení. Zcela irelevantní je konstatování soudu o rovnoprávnosti mužů a žen v Moldavsku. Stěžovatelova matka dále uvedla, že na moldavské státní orgány se neobracela,

protože i jejich představitelé jsou zapojeni v sexuálně motivovaném násilí. Takové jednání proto není postihováno a naopak je tolerováno. Dále konstatovala, že nemohla vyhledat ochranu v Ruské federaci, jelikož tam existuje systém registrace k pobytu, tzv. propisek, a ona tam nikdy nežila, pročež by mohla být šikanována či mít potíže s registrací k pobytu. Stěžovatel dále cituje anglicky psaný text zprávy Norwegian Refugee Council z května 2005. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatelova matka podala jeho jménem žádost o azyl dne 5. 10. 2006, a to z důvodu sloučení rodiny, aby mu tak legalizovala pobyt na území České republiky. Žádost odůvodnila tím, že by jejímu synovy hrozily v Moldavsku stejné potíže, jakým čelila ona sama. K nim uvedla, že do České republiky přijela z Moldavska, kde celý život žila, protože přítel její kamarádky jí sexuálně obtěžoval a vyhrožoval jí násilím i smrtí. Ruské státní občanství přijala v květnu roku 2000, protože s ruským cestovním pasem je jednodušší cestovat po Evropě.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného uplatnil stěžovatel toliko nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, nesprávné posouzení pojmu sociální skupina ve vztahu k výkladu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a nedostatečné zvážení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy s výjimkou níže uvedenou přípustná.

Nepřípustnou shledal Nejvyšší správní soud námitku vztahující se k závěrům žalovaného i krajského soudu ohledně možnosti vyhledat ochranu zemi stěžovatelovy státní příslušnosti - Ruské federace. Tyto námitky stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Jak Nejvyšší správní soud mj. konstatoval například v rozsudku ze dne 9. 6. 2005, č. j. 7 Azs 71/2005 - 61, dostupném na www.nssoud.cz, *Jedním ze základních předpokladů pro posouzení, zda jsou v případě žadatele o azyl splněny podmínky ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je správné zjištění jeho státního občanství.* Ve stěžovatelově případě nebylo nijak zpochybněno, že je občanem Ruské federace. Jelikož potíže, které jeho matka popisovala, měla na území Moldavské republiky, jsou tyto skutečnosti z pohledu zákona o azylu zcela irelevantní, neboť měla možnost vyhledat ochranu země, jejíž je ona i její nezletilý syn státním občanem. Námitkami proti tomuto závěru se Nejvyšší správní soud jak výše uvedeno pro nepřípustnost nemohl zabývat.

Nad rámec výše uvedeného pak soud konstatuje, že rovněž otázkami výkladu pojmu sociální skupina v kontextu případu stěžovatelovy matky - tedy potíží se soukromými osobami - se opakovaně a podrobně ve své judikatuře zabýval. Příkladmo lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Evě Poláčkové, nebyla

odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti přiznána, jelikož přes výzvu soudu nesdělila, jaké úkony právní pomoci po svém ustanovení učinila, a ani soud z obsahu spisu žádné takové úkony nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu